

► Biblioteca deschisă ◄

Marguerite DURAS

*Vara, la zece și jumătate
seara*

Traducere din franceză de Doina IOANID

CARTIER

CARTIER®

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com

Difuzare:

București: Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com

Chișinău: bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, sectorul Ciocana. Tel.: 34 64 61.

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, Chișinău. Tel.: 34 64 61.

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 24 10 00.

Librăria Vărul Shakespeare, str. Șciusev, nr. 113, Chișinău. Tel.: 23 21 22.

Colecția *Biblioteca deschisă* este coordonată de Gheorghe Erizanu

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design: Valentina Ciobanu

Tehnoredactare: Valentina Ciobanu

Prepress: Editura Cartier

Tipar: Combinatul Poligrafic (nr. 61 936)

Marguerite DURAS

DIX HEURES ET DEMIE DU SOIR EN ÉTÉ

© Éditions Gallimard, 1960

Marguerite DURAS

VARA, LA ZECE ȘI JUMĂTATE SEARA

Ediția I, noiembrie 2006

© Cartier, 2006, pentru prezenta versiune românească.

Această ediție a apărut în 2006 la Editura Cartier. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Duras, Marguerite

Vara, la zece și jumătate seara: Roman / Marguerite Duras. – Ch.: Cartier, 2006 (Combinatul Poligr.).

– 112 p. – (Col. "Bibl. deschisă").

ISBN 978-9975-79-094-9

1500 ex.

821.133.1-31

D 95

ISBN 978-9975-79-094-9

I

— Paestra, așa îl cheamă. Rodrigo Paestra.

— Rodrigo Paestra.

— Da. Iar pe cel care l-a ucis, Perez. Toni Perez.

— Toni Perez.

În piațetă, doi polițiști trec prin ploaie.

— Ce oră era când l-a ucis?

Clientul nu știe prea bine, era la începutul după-amiezii care tocmai se încheie. Rodrigo Paestra și-a ucis în același timp și soția. Cele două victime au fost găsite în urmă cu două ore, în fundul unui garaj, garajul lui Perez.

În cafenea, s-a lăsat deja întunericul. În spate, pe barul umed, au fost aprinse lumânări, iar lumina lor galbenă se confundă cu albăstriul zilei pe sfârșite. Răpăiala încetează la fel de brusc cum a început.

— Și soția lui Rodrigo Paestra câți ani avea? întrebă Maria.

— Era foarte tânără. Nouăsprezece ani.

Maria face o grimasă, în chip de regret.

— Aș mai vrea un pahar de manzanilla, spune ea.

Clientul îi comandă băutura. Și el bea tot manzanilla.

— Mă întreb cum de nu l-au prins încă, spune ea în continuare, doar orașul e așa de mic.

— Cunoaște orașul mai bine decât polițiștii. Un as, Rodrigo ăsta!

Barul e plin. Se vorbește despre crima lui Rodrigo Paestra. Lumea e de acord în privința lui Perez, dar nu și-n ce-o privește pe tânăra femeie. O copilă. Maria își bea paharul de manzanilla. Clientul o privește uimit.

— Așa bei tot timpul?

— Depinde, spune ea, mai mult sau mai puțin. Da, așa, aproape întotdeauna.

— Singură?

— În clipa asta, da.

Cafenea nu dă direct spre stradă, ci spre o galerie pătrată, tăiată, străpunsă de o parte și de alta de bulevardul principal al orașului. Galeria e mărginită de balustrade din piatră, destul de late și de solide pentru a suporta greutatea copiilor care sar peste ele sau se întind să se uite la ploaia care se întetește și la polițiștii care trec. Printre copii, e și Judith, fiica Mariei. Cu coatele sprijinite de balustradă, se uită spre piațetă. O depășește, doar cu un cap.

Trebuie să fie între șase și șapte seara.

Se pornește să toarne din nou, iar piața se goleşte. Pâlcurile de palmieri pitici din mijlocul piațetei se îndoaie sub rafalele de vânt. Florile dintre ei sunt strivite. Judith vine dinspre galerie și se ghemuiește lângă mama ei. Însă teama i-a dispărut. Fulgerele se ivesc unul după altul, atât de repede, încât se înlănțuie, iar cerul vuieste fără încetare. Un vuiet ce se sparge uneori cu un bubuit metalic, dar care reîncepe imediat ce s-a destrămat, cu o tonalitate din ce în ce mai surdă pe măsură ce ploaia torențială slăbește în intensitate. În galerie, s-a lăsat liniștea. Judith se îndepărtează de Maria și se duce să se uite mai de aproape cum plouă. Și piața care dansează printre striațiile ploii.

— O s-o țină așa toată noaptea, spune unul dintre clienți.

Brusc, răpăiala încetează. Clientul se desprinde de bar și arată spre cerul de un albastru întunecat, cuprins pe porțiuni

întregi de cearcăne de un gri plumburiu, atât de jos, încât atinge acoperișurile caselor.

Maria mai vrea de băut. Fără niciun comentariu, bărbatul comandă două manzanilla. Și el o să bea.

— Soțul meu și-a dorit să meargă în Spania în vacanță. Mie mi-ar fi plăcut să mergem în altă parte.

— Unde?

— Nu m-am gândit unde. Peste tot, în același timp. Și în Spania. Nu mă luați în seamă, am zis și eu acolo. De fapt, sunt foarte mulțumită că am venit vara asta în Spania.

El ia paharul de manzanilla și i-l întinde. Îi plătește apoi barmanului.

— Ați ajuns pe la cinci, nu-i așa? o întreabă el. Nu erați cumva într-un mic Rover negru, care s-a oprit în piață?

— Ba da, spune Maria.

— Cerul era încă limpede ca oglinda, adaugă el. Nu începuse să plouă când ați sosit. Erați patru în Roverul negru. Soțul dumneavoastră conducea. Erați lângă el? Așa e? Iar în spate era o fetiță – o arată –, cea de aici. Și încă o femeie.

— Da. De la trei după-amiaza, am tot avut parte de vije-
lii, ne-au prins în plin câmp, iar fetiței mele i s-a făcut frică.
De-aia ne-am hotărât să ne oprim aici, în loc să ajungem la
Madrid în seara asta.

În timp ce vorbește, clientul supraveghează piața, trecerea polițiștilor care, odată ce s-a înseninat, și-au făcut iar apariția, ascultă din răspuseri, dincolo de larma cerului, fluierăturile care izbucnesc din toate părțile, la fiecare colț de stradă.

— Și prietenei mele îi era frică de furtună, mai spune Maria.

Apusul a ajuns la capătul bulevardului principal din oraș. Acolo unde-i biroul conducerii hotelului. Totuși, nu-i atât de târziu pe cât s-ar putea crede. Furtuna a amestecat orele, le-a grăbit, dar uite că se ivesc iar, roșiatice, printre norii groși de pe cer.

— Ei unde sunt?

— La hotelul Central. Trebuie să ne întâlnim acolo.

— Îmi aduc aminte. Un bărbat, soțul, a coborât pe jumătate din Roverul negru și a întrebat un grup de tineri câte hoteluri sunt în oraș. Și ați plecat în direcția hotelului Central.

— Nu mai erau camere, bineînțeles. Deja nu mai erau.

Asfințitul a fost iar acoperit de nori. Furtuna se pregătește de-o nouă repriză. De un albastru închis, masa oceanică a după-amiezii înainteză încet pe deasupra orașului. Vine dinspre răsărit. A mai rămas doar atâta lumină cât să-i vezi culoarea amenințătoare. Trebuie să fie la marginea balconului. Acolo, la capătul bulevardului. Dar uite că ochii tăi sunt albaștri, spune Pierre, de data asta, din cauza cerului.

— Nu pot să mă întorc încă. Ia uitați-vă ce se pregătește.

De data asta, Judith nu mai intră în cafenea. Se uită la copiii care, cu picioarele goale, se joacă în rigolele din piață. O masă de apă argiloasă circulă printre picioarele lor. Apa e de un roșu întunecat, de aceeași culoare ca și pavajul din oraș, ca și pământul din împrejurimi. Tinerii sunt cu toții afară, în piață, sub cerul care fulgeră și bubuie fără încetare. Unii fluieră melodii care, cu blândețea lor, își croiesc drum printre tunete.

Uite și ploaia. Oceanul se revarsă asupra orașului. Piața dispare. Galeriile se umplu. În cafenea, oamenii vorbesc mai tare ca să se facă auziți. Câteodată, chiar trebuie să țipe. Printre strigăte, și numele lui Rodrigo Paestra și al lui Perez.

— Un mic răgaz pentru Rodrigo Paestra, spune clientul.

Arată spre poliștii ce s-au adăpostit în galerie și care așteaptă să se oprească ploaia.

— Era căsătorit de șase luni, spune mai departe clientul. A găsit-o cu Perez. Cine n-ar fi făcut la fel? Rodrigo o să fie achitat.

Maria bea în continuare. Se strâmbă. A ajuns la acel moment din zi când i se face greață de la băutura.

— Unde-i acum? întrebă ea.

Clientul se apleacă asupra ei. Ea simte mirosul greu, de lămâie, al părului său. Buzele-i sunt netede, frumoase.

— Pe unul dintre acoperișurile orașului.

Își zâmbesc. El se îndepărtează. Ea încă mai păstrează căldura vocii sale în scobitura umărului.

— Înecat?

— Nu – râde el – repet doar ce-am auzit. Habar n-am.

În fundul cafenelei, se aprinde o discuție, foarte zgomoasă, legată de crimă, și orice altă discuție încetează. Nevasta lui Rodrigo Paestra s-a aruncat în brațele lui Perez, el cu ce-i de vină? Poți să refuzi o femeie care se dă așa la tine?

— E posibil? întrebă Maria.

— E greu. Dar Rodrigo uitase de existența ei.

Perez are prieteni care-l plâng în seara asta. Mama lui e acolo, la primărie, singură lângă trupul lui. Și femeia lui Rodrigo Paestra? Trupul ei e tot la primărie. Dar ea nu era de prin părțile alea. Nimeni nu veghează lângă ea în seara aceasta. Era din Madrid și sosise în sat toamna trecută, pentru nuntă.

Ploaia încetează și, împreună cu ea, răpăitul ei răsunător.

— Odată căsătorită, a vrut să se culce cu toți bărbații din sat. Ce să-i faci? S-o omori?

— Ce întrebare, spune Maria, arătând undeva spre piață, spre o ușă mare, închisă.

— Acolo e, într-adevăr, spune clientul, acolo-i primăria.

Un prieten intră în cafenea, vorbesc tot despre crimă.

Și, din nou, după ploaie, piața se umple de copii. Nu se vede prea bine capătul bulevardului, acolo unde se termină orașul, nici masa albă a hotelului Central. Maria își dă seama că Judith se află printre copiii din piață. Se uită circumspect în jurul

ei și intră în cele din urmă în apa roșie, plină de măr. Prietenul clientului îi oferă Mariei un pahar de manzanilla. Femeia primește. De cât timp e în Spania? De nouă zile, îi răspunde ea. Îi place în Spania? Bineînțeles. Cunoștea deja Spania.

— Trebuie să mă întorc la hotel, spune ea. Cu furtuna asta, nici nu mai știi unde să te duci.

— La mine, spune clientul.

Râde. Râde și ea, dar fără prea mare tragere de inimă.

— Încă o manzanilla?

Nu, nu mai vrea de băut. O strigă pe Judith, care se întoarce cu cizmulițe roșii de la apa din piață.

— Mai veniți în seara asta?

Maria nu știe, dar s-ar putea.

O iau pe trotuar până la hotel. În oraș adie un miros de grajd și de fân. Va fi o noapte plăcută, cu climă marină. Judith merge prin rigolele cu apă roșie. Maria o lasă în voia ei. Pe drum, dau peste polițiștii care stau de pază în intersecții. S-a întunecat aproape de tot. Pana de curent mai ține încă, și o să mai țină probabil. Pe câmpul de acoperișuri, mai pot fi zărite, pentru cine are ochi să vadă, scânteierile soarelui la asfințit. Maria o ia de mână pe Judith și-i vorbește. Obișnuită cu lucrurile astea, Judith n-o ascultă.

Sunt acolo, în sala de restaurant, așezați unul în fața celuilalt. Le zâmbesc Mariei și lui Judith.

— Te-am așteptat, spune Pierre.

Se uită la Judith. Pe drum, i-a fost și ei tare frică de furtună. A plâns. Cearcănele îi înconjoară încă ochii, accentuându-le conturul.

— O să fie în continuare furtună, spune Pierre. Păcat. Am fi putut ajunge la Madrid în seara asta.

— Era de așteptat, spune Maria. Tot nu-i nici o cameră liberă, n-a îndrăznit nimeni să plece?

— Niciuna. Nici măcar pentru copii.

— Măine o să fie mult mai răcoare, spune Claire, așa trebuie să ne gândim.

Pierre îi promite lui Judith că vor rămâne acolo.

— O să putem mânca, îi spune Claire. Și o să așezăm pături pe coridor pentru fetițele ca tine.

În restaurant, nu mai e nicio masă liberă.

— Și sunt numai francezi, spune Claire.

La lumina lumânărilor, frumusețea ei este încă mai izbitoare. Să-i fi mărturisit c-o iubește? Stă acolo surâzătoare, pregătită pentru o noapte care nu va avea loc. Nici buzele, nici ochii, nici părul ciufulit în seara aia, nici mâinile depărtate, cu degetele răsfirate, destinse de bucuria unei fericiri promise, foarte apropiate, nu dovedesc că ar fi ieșit, chiar din seara aia, din scrutarea tăcută a acelei fericiri apropiate.

Uite că plouă. Pe acoperișul de sticlă al sălii de mese, ploaia răpăie atât de tare încât clienții trebuie să strige pentru a comanda. Copiii plâng. Judith are o clipă de ezitare, dar nu plânge până la urmă.

— Ce ploaie, spune Claire – se întinde de nerăbdare – plouă ceva de speriat, ceva de speriat, de speriat; ascultă cum mai plouă, Maria.

— Ce frică ți-a fost, Claire.

— E adevărat, își amintește ea.

Debandada domnea peste tot în hotel. Încă nu începuse să plouă, dar furtuna era în continuare acolo, amenințătoare. Când i-a găsit Maria, erau în biroul hotelului. Stăteau de vorbă, aproape unul de celălalt în biroul ăla de hotel. S-a oprit plină de speranță. N-au văzut-o. Și atunci le-a văzut mâinile împreunate discret, de-a lungul trupurilor apropiate. Era devreme. Ai fi putut crede că se înserase, însă era din cauza furtunii care întunecase cerul. În privirea lui Claire nu mai

era nici urmă de teamă. Maria și-a dat seama că avea vreme – vreme – să meargă în piață, în cafeneaua pe care o zăriseră la sosirea în oraș.

Ca să nu se uite spre Pierre, cele două femei îi urmăresc din priviri pe chelnerii care trec încărcăți cu tăvi de manzanilla și vin de Xeres. Claire îl strigă pe unul dintre ei și-i cere să le aducă manzanilla. Din cauza răpăitului ploii pe acoperișul de sticlă, trebuie să strigi ca să te faci auzit. Se strigă din ce în ce mai tare. Ușa biroului se deschide din minut în minut. Oamenii sosesc întruna. E o furtună cumplită, e cât se poate de firesc.

— Unde ai fost, Maria? întrebă Pierre.

— Într-o cafenea, cu prietenul omului ăla, Rodrigo Paestra. Pierre se apleacă spre Maria.

— Dacă ții cu adevărat, spune el, am putea să ajungem la Madrid în seara asta.

Claire a auzit.

— Claire? o întrebă Maria.

— Nu știu.

Aproape c-a gemut. Măinile lui Pierre s-au întins spre ale ei și apoi s-au retras. Mai avusese o dată pornirea de-a face gestul ăla, în mașină, când i-a fost frică de furtună, în timp ce cerul atârna vălătuc deasupra lanului de grâu, în timp ce Judith țipa de spaimă, iar lumina zilei devenea crepusculară. Se făcuse palidă, atât de palidă încât paloarea ei părea încă și mai surprinzătoare decât frica pe care-o arăta.

— Tu nu cunoști, Claire, astfel de neplăceri, nu știi cum e. Noaptea alea albe petrecute pe holurile hotelurilor.

— Ba da. Cine nu le cunoaște?

Se zbate închipuindu-și mâinile lui Pierre așezate peste ale sale, cu numai câteva ore înainte, sub ochii orbiți ai Mariei. A pălit iarăși? O fi observat el oare că a pălit iar?

Zâmbește. A zâmbit el oare cândva, vreodată?

— O să rămânem aici în noaptea asta, spune el. Doar de data asta.

— Doar de data asta? întreabă Maria.

Mâinile lui Pierre își duc gestul până la capăt de data asta, atingându-le pe cele ale soției sale, Maria.

— Vroiam să spun că nu cunosc îndeajuns acele neplăceri ca să mă tem într-atât de mult pe cât spui tu, Maria.

Maria se îndepărtează de masă și, ca să spună ce are de zis, se prinde cu mâinile de scaun, și-și ține ochii închiși.

— O dată, la Verona, spune ea.

Nu vede ce se petrece. Prin larma generală a celorlalte glasure, vocea lui Claire își croiește un culoar luminos.

— La Verona? Ce s-a întâmplat?

— Am dormit prost, spune Pierre.

Lumea a început să cineze. Mirosul lumânărilor e atât de puternic, încât îl acoperă pe cel de mâncare, pe care chelnerii transpirați o aduc în serii. Se vociferează, se fac reclamații. Directoarea hotelului le cere să aibă înțelegere, e într-o situație dificilă în seara asta, din cauza furtunii.

— Ce-am mai băut, le spune Maria. Cât am mai băut și de data asta!

— Tot timpul te miri, spune Claire.

Răpăiala a încetat. În răstimpuri, când liniștea se lasă pe neașteptate, se aude șiroitul vesel al apei pe acoperișul de sticlă. Judith, care o pornise spre bucătărie, este adusă înapoi de un chelner. Pierre vorbește despre Castilia. Despre Madrid. A descoperit că în oraș, la biserica San Andrea, sunt două tablouri de Goya. Biserica San Andrea se află în piața pe care au traversat-o când au sosit. Se aduce supa. Maria îi pune lui Judith în farfurie. Iar ochii fetei se umplu de lacrimi. Pierre îi zâmbește copilei. Maria nu-și mai face speranțe că o s-o convingă să mănânce.

— În seara asta, nu mi-e foame, spune Claire, știi, cred că furtuna-i de vină.

— Fericirea, spune Maria.

Claire se cufundă în spectacolul sălii de restaurant. Dincolo de aerul său, dintr-odată preocupat, un zâmbet. Cu fața crispată, Pierre își ridică ochii spre Maria – aceiași ochi ca ai lui Judith –, iar Maria le surâde acelor ochi.

— Am așteptat atâta ploaia asta, răcoarea, explică Maria.

— Da, e cât se poate de adevărat, spune Claire.

Maria încearcă din nou s-o convingă pe Judith să mănânce. Și reușește. Așa, câte o lingură, câte o lingură, Judith își mănâncă supa. Claire îi spune o poveste. Pierre ascultă și el. Harababura din sala de restaurant se mai potolește. Totuși, tunetele se aud în continuare, când mai tare, când mai încet, după cum ploaia își urmează cursul, mai departe sau mai aproape. Când acoperișul de sticlă e brusc luminat de vreun fulger, se găsește întotdeauna câte un copil care să țipe.

În timp ce cina continuă, se vorbește despre crima lui Rodrigo Paestra. Unii râd. Cui însă, într-o viață de om, nu i s-ar putea ivi prilejul să ucidă cu aceeași simplitate precum Rodrigo Paestra?

Fluierăturile polițiștilor continuă să răsunе în noapte. Când se aud în imediata apropiere a hotelului, discuțiile se potolesc, iar oamenii ascultă. Unii dintre ei speră și așteaptă ca Rodrigo Paestra să fie prins. Se anunță o noapte grea.

— E pe unul din acoperișuri, spune Maria în șoaptă.

N-au auzit ce-a spus. Judith mănâncă fructe. Maria se ridică. Iese din sala de restaurant. Ei rămân singuri. Le-a spus că se duce să vadă cum arată hotelul.

Sunt multe coridoare. Dispuse circular în mare parte. Unele dau spre lanurile de grâu. Altele spre bulevardul care taie piața. Nimeni nu s-a culcat încă. Altele duc spre balcoanele

suspendate deasupra acoperișurilor din oraș. Se pregătește o nouă răpăială. În zare, cerul e roșiatic. Pare foarte departe. Furtuna s-a întetit. O apucă disperarea că o să se termine în noaptea aia.

— Furtunile se duc așa cum vin, a zis Pierre. Dintr-odată. Nu trebuie să-ți fie teamă, Claire.

Așa-i, cum a zis el. Parfumul irezistibil al spaimei sale, al tinereții sale înspăimântate. Maria nu-l cunoscuse până atunci. Până în urmă cu câteva ore.

Acoperișurile sunt pustii. Și așa vor fi mereu, fără îndoială, în ciuda dorinței de-a le vedea cândva locuite.

Ploaia e ușoară, cu toate acestea învăluie acoperișurile pustii, iar orașul dispare. Nu se mai vede nimic. Rămâne doar amintirea unei însingurări visate.

Maria se întoarce în restaurant tocmai când directoarea îi previne că va sosi poliția.

— După cum știți, fără îndoială, le spune ea, o crimă a avut loc în după-amiaza asta în orașul nostru. Ne cerem scuze.

II

Nimeni nu va trebui să se legitimeze. Directoarea garantează pentru clienții ei.

Șase polițiști străbat iute sala de restaurant. Alți trei se îndreaptă spre coridoarele care-o înconjoară. O să cerceteze camerele care dau spre coridoare. Atâta doar, or să cerceteze camerele astea, spune directoarea. O să se termine repede.

— Mi s-a spus că e pe unul din acoperișuri, le repetă Maria.

Au auzit-o. A vorbit încet. Dar nu se miră. Maria nu insistă. Harababura din restaurant a atins punctul culminant. Chelnerii sunt cu toții din sat și-l cunosc pe Rodrigo Paestra. Și agenții de poliție sunt tot din sat. Se apostrofează. Nimeni nu mai servește. Directoarea intervine. Atenție, dacă zice cineva ceva de rău de Perez. Chelnerii continuă să vorbească între ei. Directoarea țipă, dă ordine, dar nimeni n-o ascultă.

Și apoi, încet-încet, după ce chelnerii au lămurit lucrurile între ei, clienții își revin treptat din uimire și cer să le fie servită în continuare cina. Chelnerii încep din nou să servească. Vorbesc cu clienții. Și toți clienții ascultă atent ce spun chelnerii, îi urmăresc din priviri pe polițiștii aflați într-un continuu du-te-vino, își fac griji, speranțe sau deznădăjduiesc în legătură cu deznodământul căutărilor, unii mai zâmbesc încă de naivitatea lui Rodrigo Paestra. Femeile vorbesc despre grozăvia de-a fi ucisă la 19 ani și de-a ajunge așa cum a ajuns soția lui Rodrigo Paestra, singură, atât de singură în seara aceas-

ta, în primăria aia de sat, o copilă. Dar, în mijlocul acelei debandade, cu toții mănâncă mai mult sau mai puțin cu poftă, însă înghit mâncarea adusă de chelneri cu mânie, într-o mare brambureală. Ușile se trântesc, ușile de pe hol, iar polițiștii, cu mitralierele în mână, încinși cu centuri, încălțați cu cizme, străbat restaurantul, încrucișându-și pașii, în permanență serioși, răspândind în jurul lor un miros grețos de piele umedă și de sudoare. Și întotdeauna se vor găsi copii care să plângă la vederea lor.

Doi dintre polițiști trebuie s-o fi luat înspre coridorul din stânga sălii de restaurant, cel de pe care tocmai se întorsese Maria.

Înspăimântată la culme, Judith a încetat să mai mănânce din fructele aduse. În sala de restaurant n-a mai rămas niciun polițist. Chelnerul care-i servește se întoarce la masa lor tremurând de furie, mormăind înjurături la adresa lui Perez și lăudând marea răbdare a lui Rodrigo Paestra, iar Judith, cu câteva felii de portocală în mână, din care se prelinge zeama printre degete, îl ascultă și iar îl ascultă.

Trebuie să fi ajuns la balconul din capătul culoarului, de unde Maria abia s-a întors. Ploaia a cam stat, și Maria aude cum pașii lor se îndepărtează pe culoarul de lângă sala de mese, pe fundalul ploii ce curge șiroaie pe acoperișul de sticlă, dar pe care nu-l mai percepe nimeni de-acum.

S-ar zice că s-a făcut iar liniște. Acolo, pe cer. Dar va putea oare uita scurgerea liniștită a ploii pe verieră, punctată de pașii polițiștilor străbătând acel ultim culoar – odată cercetate camerele, bucătăria și curtea? O va putea oare uita într-o bună zi? Nu.

Dacă au ajuns la balconul din capătul acestui ultim culoar, dac-au ajuns acolo, e sigur că Rodrigo Paestra nu-i pe acoperișurile din oraș.